

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Ivy Kaňákové a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: M. R.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t.č. neznámého pobytu, zastoupený opatrovníkem Mgr. Alenou Hrbkovou, zaměstnankyní Probační a mediační služby v Ústí nad Labem, Velká Hradební 2/484, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Rumburk, Skupina kontroly pobytu Varnsdorf**, se sídlem Rolnická 1, Rumburk, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010 č.j. CPUL-8437-5/ČJ-2010-0464KP,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010 č.j. CPUL-8437-5/ČJ-2010-0464KP, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se zajišťuje dle § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání dle mezinárodní smlouvy – Dohoda mezi Evropským Společenstvím a Ukrajinou

o zpětném přebírání osob, která byla uveřejněna v úředním věstníku Evropské unie dne 18.12.2007 pod číslem L332/48 (dále jen „Dohoda“).

Žalobce v podané žalobě namítá, že základem aplikace uvedené mezinárodní smlouvy je určení, zda je předáváný cizinec státním příslušníkem dožádaného státu, v tomto případě Ukrajiny, či zda jde o státního příslušníka třetí země případně o osobu bez státní příslušnosti. Obě skutečnosti musí být ve smyslu § 2 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s čl. 2 a čl. 3 uvedené mezinárodní smlouvy žádajícím státem, v tomto případě Českou republikou, prokázány. Dle názoru žalobce se však žalovaný otázkou státní příslušnosti žalobce vůbec nezabýval. Pouze v záhlaví napadeného rozhodnutí bez dalšího uvedl, že žalovaný je státní příslušník Ukrajiny. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však žalovaný konstatuje, že žalobce nedisponuje žádným průkazem totožnosti. V napadeném rozhodnutí není tedy uvedeno, na základě jaké skutečnosti žalovaný dospěl k tvrzení, že v daném případě jde o státního příslušníka Ukrajiny. V odůvodnění není ani uvedeno ve smyslu ustanovení článku 3 ve spojení s článkem 7 výše uvedené dohody, že jde o státního příslušníka třetího státu či o osobu bez státní příslušnosti. Přitom uvedená mezinárodní smlouva ve svých přílohách přesně vypočítává doklady prokazující státní příslušnost předáváných osob. Dále žalobce poukazuje na skutečnost, že již v roce 2008 byl zajištěn dle zákona o pobytu cizinců, přesto se nepodařilo jej deportovat, neboť dle vyjádření ukrajinské ambasády nejde o ukrajinského státního občana. Dožádaná strana odmítla žalobci vydat doklad pro navrácení. Žalobce byl po zákonné lhůtě 180 dní propuštěn na svobodu. Žalobce se s žádostí o zaslání vyjádření k státní příslušnosti jeho osoby obracel i na velvyslanectví Ukrajiny v Praze, avšak ke dni podání žaloby nezískal odpověď. V žádném případě nepopírá, že by na Ukrajině nežil, avšak samotný trvalý pobyt na Ukrajině nezakládá možnost aplikace výše uvedené mezinárodní smlouvy na jeho osobu. Musí být prokázány další mezinárodní smlouvou požadované skutečnosti. V případě, že tomu tak nebylo, postupoval žalovaný dle názoru žalobce v rozporu s ustanovením § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 2 odst. 1 správního řádu. Z uvedených důvodů proto žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že dne 25.10.2010 se dostavil žalobce na Inspektorát cizinecké policie Rumburk, aby požádal o vystavení cestovního průkazu. Cizinec udal veškeré údaje o své totožnosti včetně své státní příslušnosti. Šetřením k těmto údajům totožnosti v evidencích Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce vstoupil na území České republiky dne 12.6.1995, dále že v období od 17.11.1997 od 12.5.1999 byl veden v evidenci nežádoucích osob. Současně bylo zjištěno, že žalobci byl Okresním soudem v Semilech vydán trestní příkaz, kterým byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce jednoho roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu jednoho roku a současně byl odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu deseti let, to je do 17.11.2007. Toto cizinec nerespektoval a dne 22.2.2008 byl kontrolován hlídkou Policie ČR, a bylo s ním zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění. Tentýž den vydala Policie ČR rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, s dobou po kterou nu nelze umožnit vstup na území ČR na 10 let. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 28.2.2008. Následně žalobce projevil úmysl

požádat o udělení mezinárodní ochrany formou azylu. Dne 22.8.2008 bylo řízení ve věci mezinárodní ochrany pro žalobce pravomocně ukončeno. Žalobce opakovaně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 18.9.2009. Toto řízení bylo pravomocně ukončeno dne 7.7.2010. Následně byl žalobce povinen dle ustanovení § 54 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve lhůtě 30 dnů od pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany opustit území České republiky. Toto neučinil a byl dne 16.10.2010 kontrolován hlídkou Policie ČR. Žalobci byl rovněž dne 18.10.2010 vydán obvodním soudem pro Prahu 1 trestní příkaz č.j. 3 T 54/2010, kterým byl žalobce vyhoštěn z území České republiky na dobu 2 let. Na základě těchto skutečností dospěl správní orgán k závěru, že se cizinec na území ČR zdržuje neoprávněně v rozporu s právními předpisy a zajistil jej dle § 27 odst. 1 písm. d) zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dále shledal, že jsou splněny veškeré podmínky pro předání žalobce zpět do domovské země Ukrajiny v rámci readmisní dohody. Žalobce následně zajistili dle ustanovení § 129 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

K námitkám žalobce vztahujícím se k jeho státní příslušnosti žalovaný uvádí, že měl k dispozici prohlášení, které vlastnoručně sepsal sám žalobce dne 25.10.2010, kde je uvedeno, že se jmenuje R. M. nar. „X“ na Ukrajině a že je státním příslušníkem Ukrajiny. Dále žalobce prohlásil, že měl ukrajinský pas, který mu byl vydán v Užgorodě v roce 1994. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že dle ustanovení § 177 odst. 2 zákona o pobytu cizinců lze pro účely vyhoštění prokázání totožnosti nahradit daktyloskopickými otisky, obrazovým záznamem cizince a údaji, které policie zjistila. Žalobci byly dne 25.10.2010 sejmuty daktyloskopické otisky, kdy byla nalezena shoda v systému EURODAC, ze kterého vyplynulo, že žalobce již v minulosti daktyloskopován byl pod stejnou identitou, tedy jako státní příslušník Ukrajiny. Správní orgán v tomto případě neměl pochybnosti o státní příslušnosti cizince, jak vyplývá z evidencí cizinecké policie, dále z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 a z trestního příkazu Okresního soudu v Semilech. Ve všech uvedených případech je žalobce veden jako občan Ukrajiny. Po celou dobu zajištění cizince zkoumal správní orgán v souladu s ustanovením § 126 zákona o pobytu cizinců důvody jeho zajištění, kdy z šetření dle žalovaného neplynuly žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění cizince.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a proto se má za to, že souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání udělil, když o uvedeném následku byl ve výzvě výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Žalobce v podané žalobě žádným způsobem nezpochybňoval skutečnost, že by nebyly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy že

neoprávněně pobýval na území České republiky. Jedinou námitkou žalobce je skutečnost, že napadené rozhodnutí je dle jeho názoru nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se v jeho odůvodnění nezabýval otázkou, zda je žalobce státním občanem Ukrajiny s tím, že dle jeho tvrzení občanem Ukrajiny není a pouze tam má trvalý pobyt.

V článku 2 odst. 1 Dohody je uvedeno, že dožádaný stát na žádost žádajícího státu a bez dalších formalit kromě těch, jež jsou uvedeny v této Dohodě, převezme zpět na své území všechny osoby, jež nesplňují nebo přestaly splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území žádajícího členského státu, je-li v souladu s článkem 6 této Dohody prokázáno, že tyto osoby jsou státními příslušníky žádajícího státu. Dle článku 6 odst. 1 Dohody státní příslušnost dožádaného státu podle článku 2 odst. 1 této Dohody lze prokázat jakýmkoliv dokladem uvedeným v příloze 1 této Dohody, a to i v případě, že jejich doba platnosti uplynula. Při předložení těchto dokladů uzná dožádaný stát státní příslušnost, aniž by požadoval další šetření. Státní příslušnost nelze prokazovat padělanými nebo pozměněnými doklady. Dále lze zjistit státní příslušnost osoby na základě jakéhokoliv dokladu uvedeného v příloze 2 této Dohody, a to i v případě, že její doba platnosti uplynula. Při předložení těchto dokladů považuje dožádaný stát státní příslušnost za zjištěnou, pokud nemůže na základě šetření za účasti příslušných orgánů žádajícího státu prokázat opak. Státní příslušnost nelze zjišťovat na základě padělaných nebo pozměněných dokladů. V příloze číslo 1 Dohody jsou jako doklady týkající se státní příslušnosti uvedeny pasy všech druhů (cestovní pasy, diplomatické pasy, služební pasy, hromadné pasy a náhradní pasy včetně pasů pro děti), vnitrostátní průkazy totožnosti, vojenské služební průkazy a vojenské knížky, námořnické knížky, kapitánské průkazy a námořnické pasy, osvědčení o státním občanství a jiné úřední doklady uvádějící nebo naznačující státní občanství. Dle přílohy 2 Dohody jsou doklady týkající se státní příslušnosti fotokopie některého z dokladů uvedených v příloze číslo 1 této Dohody, řidičské průkazy nebo jejich fotokopie, rodné listy nebo jejich fotokopie, firemní průkazy totožnosti nebo jejich fotokopie, jakýkoliv jiný doklad, jenž může pomoci určit státní příslušnost dotčené osoby, výpověď svědků, výpověď dotčených osob a jazyk, jímž on či ona mluví, včetně výsledků jakýchkoliv úředních testů, jejichž cílem je určit státní příslušnost této osoby. Pro účely této přílohy se úředním testem rozumí test zadaný nebo provedený orgány žádajícího státu a uznaný dožádaným státem.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 25.10.2010 vlastnoručně vyplnil tiskopis, ve kterém výslovně uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny a že jeho ztracený pas byl vydán v Užgorodě v roce 1994. Toto prohlášení žalobce podepsal. Tento svůj podpis ani své prohlášení nikdy v průběhu správního řízení nezpochybňoval. Uvedené prohlášení lze zcela určitě považovat za výpověď dotčené osoby ohledně její státní příslušnosti ve smyslu přílohy 2 předmětné Dohody. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalovaný měl k dispozici minimálně kopii rodného listu žalobce, ze kterého vyplývá, že se narodil v Ukrajině a oba rodiče byli ukrajinské národnosti. Tato kopie rodného listu je rovněž dokladem ve smyslu přílohy 2 předmětné Dohody. Na základě uvedených dokladů tedy mohl mít žalovaný státní příslušnost žalobce za zjištěnou v souladu s ustanovením čl. 6 Dohody. Z uvedených dokladů měl tedy žalovaný za zjištěné, že žalobce je občanem Ukrajiny. Proto v souladu s ustanovením čl. 2 předmětné Dohody se na něho jako na občana jednoho ze smluvních stran tato dohoda vztahovala.

Pro úplnost soud poznamenává, že žalobce má státní příslušnost Ukrajina uvedenu i v rozhodnutích Obvodního soudu pro Prahu 1 a Okresního soudu Svitavy a je s touto státní příslušností evidován i v systému EURODAC.

Dle názoru soudu z výše uvedených skutečností jednoznačně vyplývá, že žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí měl dostatečným způsobem v souladu s požadavky Dohody zjištěno, že žalobce podléhá režimu předmětné Dohody a za splnění podmínky jeho neoprávněného pobytu na území České republiky přistoupil zcela oprávněně k jeho zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy.

K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně nevypořádal s otázkou žalobcovy státní příslušnosti, soud uvádí následující. Žalovaný jednoznačně deklaroval, že žalobce je dle jeho názoru státním příslušníkem Ukrajiny již tím, že tuto skutečnost uvedl v hlavičce i návěti napadeného rozhodnutí. Žalobce v průběhu správního řízení tuto skutečnost nijak nezpochybňoval a naopak veškeré doklady svědčily ve prospěch tohoto závěru. Žalovaný tedy otázku státní příslušnosti žalobce považoval za nespornou otázku a v písemném vyhotovení rozhodnutí o zajištění za účelem předání podle mezinárodní smlouvy se odůvodnění této skutečnosti nevěnoval.

Soud je toho názoru, že vzhledem k nespornosti této otázky v průběhu správního řízení před vydáním napadeného rozhodnutí a k tomu, že v záhlaví rozhodnutí a v návěti rozhodnutí je výslovně konstatováno, že žalobce má státní příslušnost Ukrajiny, nelze z absence argumentace ve směru zjištění státní příslušnosti žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí dovozovat jeho nepřezkoumatelnost.

Dále soud dospěl k závěru, že žalovaný měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínit skutečnosti, ze kterých dovozuje, že žalobce je občanem jedné ze smluvních stran mezinárodní dohody, dle které má dojít k jeho předání. Ovšem v okamžiku, kdy otázka státní příslušnosti žalobce v průběhu správního řízení byla nespornou a nikdo (včetně žalobce) ji nezpochybňoval, považuje soud skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatoval žalobcovu státní příslušnost, aniž by v odůvodnění uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k určení této státní příslušnosti, pouze za drobnou procesní vadu, která nemohla mít v daném konkrétním případě, kdy dle obsahu správního spisu je státní příslušnost žalobce řádně v souladu s požadavky mezinárodní smlouvy doložena, žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání dle mezinárodní smlouvy.

Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl soud k závěru, že žalobcovy námitky jsou nedůvodné.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze** podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 25. května 2011

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová